

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U VUKOVARU

Broj: K-DO-52/06.
Vukovar, 29. prosinca 2006.
VM/BD

ŽUPANIJSKI SUD U VUKOVARU

VUKOVAR

Temeljem čl.42. st.2. toč.4. u svezi čl.203. st.2. Zakona o kaznenom postupku ("NN", broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02. 62/03. i 115/06., nastavno ZKP), podižem:

OPTUŽNICU

protiv:

I-okr. TOMISLAVA MADI, zv. „Čikago“, sina Ivana i Nevenke rođ. Ramač, rođenog 15. listopada 1960. godine, stanuje u Ceriću, Bana Jelačića br. 58, Hrvata, državljanina Republike Hrvatske, umirovljenika, oženjenog, oca troje djece, pismenog sa završenom SSS, vojsku služio, vodi se u VE Ureda za obranu Vinkovci, vlasnika kuće u Ceriću i Zagrebu i automobila, do sada neosuđivanog, u pritvoru Zatvora u Osijeku od 22. kolovoza 2006.g. od 09,40 sati, na temelju rješenja Županijskog suda u Vukovaru, broj Kio-66/06. od 25. kolovoza 2006. godine,

II-okr. MARIA JURIĆA, zv. „Maxi“, sina Ive i Anke rođ. Perajić, rođenog 30. studenog 1973. godine u Vinkovcima, gdje i prebiva, ul. Vladimira Gortana br. 36, Hrvata, državljanina Republike Hrvatske, trgovca, rastavljenog, bez djece, pismenog sa završenom SSS, vojsku služio, vodi se u VE Vinkovci, osuđivanog presudom Općinskog suda u Vinkovcima, broj K-148/96-11. od 24.07.1996. godine, zbog kaznenog djela iz čl.203. st.1. KZ RH, na kaznu zatvora od 5 mjeseci, uvjetno na 1 godinu, presudom Općinskog suda u Vinkovcima, broj K-8/98. od 11.03.1998. godine, zbog kaznenog djela iz čl.331. KZ, na kaznu zatvora od 6 mjeseci uvjetno na 1 godinu, presudom Općinskog suda u Vinkovcima, broj K-148/99-7. od 17.05.1999. godine, zbog kaznenog djela iz čl.129. st.1. KZ, na kaznu zatvora od 3 mjeseca uvjetno na 1 godinu, presudom Općinskog suda Vinkovci br. K-210/99. od 17.12.1999. godine zbog kaznenog djela iz čl.220. st.1. KZ na kaznu zatvora od 1 godine uvjetno na 5 godina i presudom Općinskog suda u Vinkovcima, broj K-440/00-13. od 15.12.2001.

godine, zbog kaznenog djela iz čl.224. st.1. KZ, na kaznu zatvora od 8 mjeseci uvjetno na 3 godine, u pritvoru Zatvora u Osijeku od 22. kolovoza 2006. godine u 13,25 sati, na temelju rješenja Županijskog suda u Vukovaru, broj Kio-66/06. od 25. kolovoza 2006. godine.

III-okr. ZORANA POŠTIĆA, zv. „Pegula“ sina Bogdana i Katarine rođ. Šimunjak, rođen 20. srpnja 1973. godine u Zagrebu, prebiva u Zaprešiću, ul. Ilije Gregorića br. 53, Hrvata, državljanina Republike Hrvatske, oženjenog, oca jednog djeteta starog pet godina, pismenog sa završenom SSS, vojsku služio, vodi se u Uredu za obaranu Zaprešić, bez čina, bez imovine, neosuđivanog, u pritvoru Zatvora u Osijeku od 22. kolovoza 2006. godine u 08,40 sati, na temelju rješenja Županijskog suda u Vukovaru, broj Kio-66/06. od 25. kolovoza 2006. godine.

IV-okr. DAVORA LAZIĆA, sina Milana i Dragice rođ. Havoju, rođenog 16. studenog 1973. godine u Zagrebu, prebiva u Novakima Bistranskim, ul. Podgorska br. 27, Hrvata, državljanina Republike Hrvatske, oženjenog, oca dvoje djece, starih 8 i 5 godina, pismenog sa završenom SSS, vojsku služio, vodi se u Uredu za obranu Trešnjevka u Zagrebu, vlasnika osobnog vozila, neosuđivanog, u pritvoru Zatvora u Osijeku od 22. kolovoza 2006. godine u 21,30 sati, na temelju rješenja Županijskog suda u Vukovaru, broj Kio-66/06. od 25. kolovoza 2006. godine.

V-okr. MIJE STARČEVIĆA, sina Joke i Ruže rođ. Stjepanović, rođenog 09. ožujka 1956. godine u Donjem Vukšiću, Općina Brčko, Republika Bosna i Hercegovina, prebiva u Vinkovcima, ul. Ante Starčevića br. 4, Hrvata, državljanina Republike Hrvatske, zidara, neuposlenog, oca dvoje djece starih 23 i 18 godina, pismenog sa završenom SSS, posjeduje kuću u Mirkovcima, vojsku služio u JNA, u Valjevu 1975. godine, sudionik Domovinskog rata od 1991. godine do 1996. godine, neosuđivanog, u pritvoru Zatvora u Osijeku od 12. listopada 2006. godine, na temelju rješenja Županijskog suda u Vukovaru, broj Kio-66/06. od 12. listopada 2006. godine.

da su:

dana 17. veljače 1992. godine, u predvečernjim satima, u Komletincima, u zgradi osnovne škole, u kojoj se nalazio stožer izviđačko-diverzantske satnije HOS-a u sastavu HV, za vrijeme oružane agresije tzv. „JNA“ i paravojnih postrojbi na Republiku Hrvatsku, I-okr. Tomislav Madi, u svojstvu zapovjednika satnije, protivno čl.3. st.1. toč.a) i čl.33. st.2. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i čl. 4. st.2. toč.a) i g) Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II) izdao naredbu II-okr. Mariu Juriću, III-okr. Zoranu Poštiću, IV-okr. Davoru Laziću i nepoznatoj osobi po nadimku „Bosanac“, pripadnicima izviđačko-diverzantske satnije, da odu u Cernu i pobiju četnike za koje on zna, iako je znao da se radi o civilnim osobama, a kuću da miniraju, u tu svrhu predao im puške i pištolj, mine, štapin, detonatorske

kapisle i dva prigušivača, te da se preodjenu u odore tzv. „JNA“ što su ovi i učinili, a V-okr. Miji Starčeviću, pripadniku iste postrojbe, da ih tamo preveze, pa kad ih je ovaj dovezao osobnim automobilom marke „Mercedes“, registarske oznake VK 754-95 u Cernu, u blizinu kuće u ulici Braće Radića br.51A i pokazao im na tu kuću, pa su oni protivno naprijed navedenim odredbama to učinili tako što su ušli u kuću i iz vatrenog oružja call. 7,62x39 mm i call. 7,65 mm ispalili više hitaca u Radomira Olujića, Anicu Olujić, mlljt. Milenu Olujić i dijete Marka Olujića, od kojih je 10 projektila pogodilo Radomira Olujića, zadavši mu ustrijelnu ranu vrata, pet ustrijelnih rana leđa, rebrenog luka, lijeve potkoljenice i desnog ručnog palca, Anicu Olujić 6 projektila, zadavši joj četiri ustrijelne rane glave, ustrijelnu ranu prsa i ustrijelnu ranu trbuha, mlljt. Milenu Olujić 11 projektila, zadavši joj dvije ustrijelne rane glave, jednu ustrijelnu ranu vrata, četiri ustrijelne rane leđa, ustrijelnu ranu desne podlaktice, ustrijelnu ranu lijeve podlaktice, ustrijelnu ranu lijeve natkoljenice i ustrijelnu ranu lijeve potkoljenice, dijete Marka Olujića 11 projektila, zadavši mu ustrijelne rane glave, desne nadlaktice, prsnog koša, desnog kuka, desnog rebarnog luka, lijevog ramena, lijeve podlaktice, lijeve nadlaktice, dvije ustrijelne rane desne natkoljenice i vije ustrijelne rane lijeve natkoljenice, uslijed kojih su odmah umrli, zatim su u kući pronašli i uzeli lovačku pušku marke „Hamerles“, call. 16 mm, nepoznatog tvorničkog broja, pištolj marke „Vis“, srebrne boje, call 9 mm, dugi, nepoznatog tvorničkog broja, točno neutvrđeni iznos novca u valuti DEM i neutvrđenu količinu različitog zlatnog nakita, a potom u kuću u cilju da ju sruše postavili tri tenkovske mine i povezali svaku sa 2,5 kg „vitezita 20“ i detonirajućim i sporogorućim štapinom i detonirajućom kapislom, te eksplozivnu napravu povezanu na isti način, te zapalili dva sporogoruća štapina, ali do eksplozije nije došlo jer su sporogorući štapin vezali na detonirajući bez kapisle, a kapislu na kraju detonirajuće, za koje vrijeme ih je V-okr. Mijo Starčević čekao u osobnom automobilu, pa kad su ovi došli natrag do automobila noseći pušku, pištolj, novac i nakit, koji su pronašli u kući, prevezao ih od Cerne do Komletinaca, gdje su te stvari i novac predali I-okr. Tomislavu Madiju,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba I-okrivljeni naredio da se ubija i pljačka civilno stanovništvo, a II-okrivljeni, III-okrivljeni, IV-okrivljeni i V-okrivljeni ubijali i pljačkali civilno stanovništvo,

pa da su time I-V-okrivljeni počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl.120. st.1. OKZ RH.

Stoga

p r e d l a ž e m

- 1) da se pred tim sudom održi glavna rasprava,
- 2) da se na glavnu raspravu privedu I-okr. Tomislav Madi (list 219), II-okr. Mario Jurić (list 220), III-okr. Zoran Poštić (list 120), IV-okr. Davor Lazić (list 123) i V-okr. Mijo Starčević (list 409), te pozovu svjedoci Stojanka Olujić (list 295), Marta Žulj (list 297), Kata Čipin (list 299), Vlado Jurišić (list (303), Nikola Karlušić (list 304), Ivan Čičić (list 365), Katica Rebuš (list 367), Željko Rebuš (list 368), Zvonko Jurman (list 487), Mato Boroz (list 492),

- psihijatrijski vještak dr. Nikola Mandić (list 640) i medicinski vještak dr. Anto Blažanović (list 601),
- 3) da se na glavnoj raspravi pročitaju: izvješća o uhićenju i dovođenju (list 2-3, 4-5, 6-7, 11-13, 94-95, 96-97, 98-99, 101-103), rješenja (list 8-9, 14-15, 100, 104, 127-129, 223-227, 244-245, 246-247, 248-249, 250-251, 348, 397-398, 402-405, 413, 424-425, 483, 505-506, 525-526, 529, 545-547, 549-550, 563, 569, 571), nalozi (list 35-36, 43, 52, 56, 60-61, 66, 70, 71, 305, 307, 308, 310, 352-353, 392-396, 582-583, 628-629), zapisnici o pretrazi stana i drugih prostorija (list 37-38, 44-45, 47, 48-49, 53-54, 57-58, 62-65, 67-68, 73-74, 312-313, 355-358), potvrde o privremenom oduzimanju predmeta (list 39, 40, 41, 42, 55, 59, 69, 75, 76, 79, 80, 81, 90, 253, 315, 361), zapisnik o pretrazi prijevoznog sredstva (list 77-78), podaci o sudjelovanju u Domovinskom ratu (list 135, 293), objave za predmetom ili za vlasnikom pronađenog predmeta (list 136, 138, 140, 142, 143), zapisnici o balističkom vještačenju (list 146-150, 597-599), zapisnik o uviđaju (list 155-166), zapisnik o vanjskom pregledu i obdukciji (list 169-195), vjenčani list (list 255), potvrda o primopredaji predmeta (list 259-260), izvadci iz matice rođenih (list 279, 280, 576), potvrde (list 283, 284), izvadci iz KE (list 285-286, 287, 288, 294, 530), presude (list 321-344), zapisnik o očevidu (list 363-364), zapisnik o prikazanim predmetima za prepoznavanje (list 369), zapisnik o prepoznavanju predmeta (list 370-372), dovedbeni nalog (list 407), rodni listovi (list 578, 579), medicinska dokumentacija (list 592), te da se pregledaju fotografije (list 116), fotografije u fotografskim elaboratima (list 205-207, 208-212), kroki skice (list 209a-211a), bilježnica (list 384), fotografije u fotodokumentaciji očevida (list 432-478),
- 4) da se prema I-okr. Tomislavu Madiju, II-okr. Mariu Juriću, III-okr. Zoranu Poštiću, IV-okr. Davoru Laziću i V-okr. Miji Starčeviću produlji pritvor temeljem članka 102. st.1. toč. 4. ZKP,

Obrazloženje

Kako je u kaznenoj prijavi PP Županja, broj: KU-54/92. od 24.02.1992. godine navedeno, da su u noći 17/18. veljače 1992. godine u mjestu Cerna, u ul. Braće Radića br. 51A, u svojoj obiteljskoj kući ubijeni iz vatrenog oružja i to iz pušaka i pištolja s više hitaca, Olujić Radomir, njegova supruga Olujić Anica, njihova kćerka mlljt. Olujić Milena i sin dijete. Olujić Marko, iz kuće odnesene različite stvari, a u kuću je, u cilju rušenja iste, postavljeno tri mine i eksplozivna naprava, koje nisu eksplodirale zbog nestručnog postavljanja, te su uz kaznenu prijavu dostavljeni zapisnik o očevidu, fotoelaborat mjesta događaja, kroki skice mjesta događaja, fotoelaborat o izvršenoj obdukciji, video kazeta, izvješće pirotehničara i službene zabilješke, a u posebnom izvješću PU Vukovarsko-srijemske, Odjela kriminalističke policije, broj 511-15-04/2-47-12/3-KU-54/92. od 24. kolovoza 2006. godine je navedeno, da su kazneno djelo počinili I-okr. Tomislav Madi, II-okr. Mario Jurić, III-okr. Zoran Poštić i IV-okr. Davor Lazić i NN osoba po

nadimku „Bosanac“, to je proizlazila osnovana sumnja da su imenovani počinili kazneno djelo iz čl.120. st.1. OKZ RH, pa je protiv njih provedena istraga.

Obzirom da je tijekom provođenja istrage, iz iskaza po istražnom sucu ispitanih III-okr. Zorana Poštića i IV-okr. Davora Lazića, a uz to i iskaza ranije ispitanog u svojstvu svjedoka Mate Boroza u spisu Županijskog suda u Vukovaru, broj Kir-550/06. proizašla osnovana sumnja da je u počinjenju kaznenog djela iz čl.120. st.1. OKZ RH sudjelovao i V-okr. Mijo Starčević, to je istraga provedena i protiv njega.

Ispitana tijekom istrage u svojstvu svjedoka, oštećena Stojanka Olujić (list 295-296) iskazala je, da je sa svojim suprugom Mirkom, koji je umro koncem 1992. godine doselila u Cernu prije otprilike 46 godina i tu je rođen njihov sin Radomir Olujić. Radomir je bio uposlen u Cerni kao šef samoposluge, a njegova supruga Anica Olujić kao činovnik u banci u Cerni. Kao obitelji i jedni i drugi imali su obiteljske kuće, koje su se nalazile u Cerni, u ul. Braće Radića. Radomir i Anica su imali dvoje djece i to Milenu, staru 16 godina, učenicu 2 razreda gimnazije i Marka, starog 13,5 godina, učenika 6 razreda osnovne škole. Kako je Radomirova kuća bila velika, kad je 1991. godine došlo do agresije, Radomir je počeo primati izbjeglice. Početkom 1992. godine u Radomirovo dvorište nekoliko puta je bila bačena bomba, njegovu obitelj uznemiravali su noćnim lupanjem na dvorišna vrata i po prozorima, a dobivao je prijatnje telefonskim putem, o kojima im je spomenuo rekavši da ga pozivaju i psuju mu majku srpsku i govore da će ga ubiti. Radomir je u kuću primao i pripadnike Zbora narodne garde. Radomir je imao osobni automobil „Golf 2“ i jedan dan dok je bio na poslu, došli su i uzeli mu automobil. Oko vrata Radomir je nosio lančić od žutog zlata na kome je bio privjesak križ sa Isusom, a na ruci je nosio prsten također od žutog zlata. Snaha Anica je također imala zlatnog nakita, a snaha i djeca dobivali su zlatne poklone za rođendan ili imendan. Snaha Anica je bila iz Županje i to katolkinja, a djeca Milena i Marko kršteni su u katoličkoj crkvi u Cerni. Svjedokinja navodi, da je sina, snahu i unučad zadnji put vidjela u večernjim satima 17. veljače 1992. godine, koje večeri je sa svojim suprugom Mirkom otišla k njima. Oni su svi bili u pidžamama, a na radnom stolu unuke Milene je bila teka, jer je radila zadaću. Nakon što je večera završena suprug Mirko je još ostao s njima, a svjedokinja za sebe navodi da je otišla svojoj kući. Slijedećeg jutra snahina kolegica Marta je došla i zvala, te je rekla da je lupala na prozore i vrata kod Radomira, ali da se nitko ne javlja. Suprug Mirko se obukao i pošao u Radomirovu kuću, te vikao: „zaklani su“. Istoga dana kad su doznali što se dogodilo s Radomirovom obitelji, došao je prijatelj iz Šiškovaca, Franjo Cerančević koji ih je odvezao sa sinovljevim automobilom u Šiškovce. Tamo su navečer spavali, a Franjo bi ih ujutro vratio u Cernu a navečer dolazio po njih, što je trajalo oko 2 mjeseca. Svjedokinja je navela da je u sinovom dvorištu bio lovački pas koji je bio jako dobar i koji je preživio kritičnu noć.

Ispitana tijekom istrage svjedokinja Marta Žulj (list 297-298) iskazala je, da iz djetinjstva poznaje Radeta Olujića, a njegovu suprugu Anicu od 1978.g. prilikom svog zaposlenja u Podružnici Županijske banke u Cerni, gdje je Anica već radila, a zajedno su radile sve do njenog usmrćenja. S obitelji Olujić bila je i kućni prijatelj. Brak između Radeta i Anice bio je „mješoviti brak“. 1991.g., navodi svjedokinja, da smo svi bili ugroženi, a Anica nije govorila o nekoj osobnoj ugrozi sve do siječnja 1992. godine, kada im je bačena eksplozivna naprava kod garaže.

Nakon tog Anica je kanila s djecom otići u Njemačku, ali su ipak ostali. Svjedokinja navodi, da je dana 17. veljače 1992. godine, oko 7,00 sati došla na posao, a kako je Anica bila rukovoditelj Poslovnice kod nje su bili ključevi, ali Anice nije bilo neko vrijeme. Pokušala ju je nazvati telefonom iz Ureda Mjesne zajednice, ali se nitko nije javljao na telefon. Kako se nitko nije javljao, a u tom momentu je automobilom došao Adam Lukić, svjedokinja navodi da ga je zamolila da ju odveze do Anicine i Radetove kuće kako bi vidjela što je s njima. Stali su ispred njihove kuće, izašli van iz automobila, te je došla do uličnih vrata, ali nije uspjela ući jer je pas jako lajao. Ne zna jesu li vrata bila otključana ili zaključana, lupala je na prozore njihove kuće, rolete su bile spuštene i nitko nije odgovarao. Svjedokinja navodi da je otišla do kuće Radetovih roditelja gdje se javio Radetov otac-čika Mirko, kojem je rekla da Anice nema na poslu i da vidi što je. On je krenuo prema njihovoj kući, a u prolasku pokraj garaže rekao da je Radetov automobil u garaži. Svjedokinja navodi, da je vidjela sa ulice, da su jedna od vrata kroz koja se ulazi u kuću za desetak centimetara otvorena. Čika Mirko je upravo kroz ta vrata ušao unutra, ali je ubrzo istrčao van i počeo vikati: „zaklani su“. Svjedokinja nadalje iskazuje, da je o tom priopćila Adamu Lukiću i svom suprugu, a također da joj je poznato, da je Anica imala zlatnog nakita, pretežno od žutog zlata, koji je voljela nositi. Također je Anica imala i dukate njene bake, ali joj nije poznato koliko i jesu li dukati bili u kući.

Svjedokinja Kata Čipin (list 299) ispitana po istražnom sucu, iskazala je, da dugo godina živi u Cerni, a od kad je završila školu da je uposlena u Domu zdravlja, kao medicinska sestra. Obitelj Radeta Olujića i Mirka Olujića je dobro poznavala, radi se o trgovačkoj obitelji i s njima je bila u dobrim odnosima. Kad se Anica udala za Radeta, upoznala je i nju. Ne može se sjetiti točnog datuma, ali zna da je to bilo u veljači, kad je bila na poslu u Domu zdravlja, gdje je bio i liječnik Ljubiša Gavrilović. Liječnik je bio narušenog zdravlja i u jednom trenutku ušla su dva ili tri mladića i rekli da se u kući Olujićevih nešto strašno dogodilo, da su ubijeni ili poklani, te da treba vidjeti da li im se još može pomoći. U tom momentu doktoru Gavriloviću je pozlilo, pa je pao na krevet. Svjedokinja navodi da je tada uzela liječničku tašku, s njom je pošla medicinska sestra Ana Bilić, tako da su ih ovi ljudi automobilom odvezli do kuće Olujićevih. Tu je bilo podosta svijeta, a kad je ušla u hodnik kuće vidjela je da je telefonska utičnica izvučena. Svjedokinja navodi da je ušla u dnevni boravak, gdje je televizor još radio a tu je vidjela i četiri beživotna tijela. Na trosjedu u sjedećem položaju bila je Anica, na nju je bila naslonjena Milenica ili Marko, na podu je ležao Rade i to između trosjeda i malog stola. Na tom stolu bili su ostaci večernjeg domjenka. Svjedokinja iskazuje da se tu zadržala oko 10 minuta jer je vidjela da su oni mrtvi, a onda je izašla iz sobe u hodnik iz kojeg je uočila da su vrata jedne od soba, da li dječje ili spavaće, napola otvorena, ali unutra nije ulazila, međutim i kroz tako otvorena vrata je vidjela da je u toj sobi nered, sve je bilo ispreturano, posteljina je bila razbacana, dušeci nadignuti, po podu stvari, ali se više ne može točno sjetiti što zbog šokantnog stanja, a kako je u njihovu kuću dolazila kao medicinska sestra i prijatelj, poznato joj je da je uvijek sve bilo na svom mjestu i uredno. Krajičkom oka pogledala je i kuhinju i tu je bio nered, a nakon toga je izašla van. Nakon što je svjedokinji istražni sudac predočio skicu – tlocrt kuće, svjedokinja je navela, da su vrata bila poluotvorena na spavaćoj sobi, koja je tako označena i u skici.

Svjedok Vlado Jurišić (list 303) ispitani tijekom istrage, iskazao je, da se u Domovinski rat uključio 1991.g. gdje je bio do otprilike mjeseca studenog 1992.

godine, da bi se ponovno priključio 1995.g. u akciji „Oluja“. Za vrijeme 1991. – 1992.g. misli da je bio pripadnik 131. Županijske brigade. Kao Ceranin poznao je cjelokupnu obitelj Radeta Olujića. Navodi, da se više ne može sjetiti datuma, a ni točnog vremena, ali zna da je te noći kada je nastradala obitelj Olujić bio na straži sa Martinom Boričićem, na stražarskom mjestu ispred trikotaze „Gordana“. Stražu su primili u 00,00 sati i na stražarskom mjestu su bili do 02,00 sata. Tu noć je bilo nevrijeme, bila je oluja i zbog toga su obojica sjedili u automobilu, a povremeno su izlazili van. Zbog protoka vremena se više ne može sjetiti detalja tko je sve prolazio, ali zna, kada je došao kući i negdje oko 08,00 sati u sobu gdje je spavao, ušla majka, koja je bila uplakana i rekla da je obitelj Olujić usmrćena. Svjedok je napomenuo, da za vrijeme dok su bili na straži, je iz pravca Vinkovaca došao i pokraj njihovog stražarskog mjesta prošao jedan bijeli putnički automobil, ali se zbog protoka vremena ne može sjetiti marke tog automobila, kao ni putnika u automobilu, a te večeri automobil nisu zaustavljali, jer im to i nije bila dužnost.

Ispitan tijekom istrage svjedok Nikola Karlušić (list 304) iskazao je, da je osobno rođen u Cerni, tako da je poznao obitelj Radeta Olujića. Nadalje je naveo da je dana 25.10.1991. g. pristupio 131. Županijskoj brigadi u kojoj je ostao sve do 29. veljače 1992.g. i sa kojom je povremeno išao na teren. U vrijeme događaja je upravo jedan dan bio u Cerni. Navečer je bio kod svoje kuće u 19,30 sati i počeo gledati dnevnik, koji nije odgledao do kraja, nego je od svoje kuće pošao biciklom u zapovjedništvo, koje se nalazilo u trikotazi „Gordana“. Put je vodio pokraj kuće Radeta Olujića. Pokraj koje je prošao možda između 19,40 sati i kraja dnevnika. Tu noć je bilo jako hladno, jako je puhao vjetar i te noći ispred zapovjedništva davao je stražu, misli da ju je davao u vremenu od 22,00 sata do 00,00 sati. Stražu je davao na stražarskom mjestu na ulici, a ne može se sjetiti jesu li u to vrijeme prolazili nekakvi automobili ili teretna vozila. Ne može se sjetiti ni kada je čuo da su Olujići pobijeni, je li to bilo nakon ubojstva jedan ili dva dana, a zna da je bio na terenu i kada se vratio kući supruga je rekla, da im je kući dolazila policija, da su ga tražili i tada je od supruge čuo da je obitelj Olujić pobijena.

Ispitan tijekom istrage po istražnom sucu, svjedok Ivan Čačić (list 365-366) iskazao je, da je sudionik Domovinskog rata, a u vrijeme događaja da je bio načelnik SIS-a 109. Vinkovačke brigade. Upravo kroz tu svoju dužnost da je upoznao na crti bojišnice I-okr. Tomislava Madi, a upoznao je i Matu Boroz, koji je bio kandidat za prijam u SIS. Nadalje je naveo, da se točno ne sjeća vremena, ali misli da je bilo u ljeto 1992.g. kada mu je u ured došao Mato Boroz i priopćio da ima saznanja vezanih za ubojstvo obitelji Olujić u Cerni. Svjedok napominje, da je za to ubojstvo znao, ali isto sa aspekta SIS-a nije bilo obrađivano, obradu je vršila Policijska uprava, ali ne zna točno da li Vinkovci ili Županija. Mato Boroz je ispričao neka svoja saznanja, o kojima, navodi svjedok, je izvijestio Mirka Grošelja, načelnika Centra SIS-a u Osijeku. Grošelj je pitao, jesu li obavijesti pouzdane, a nakon što je dobio potvrđan odgovor, naložio je da se organizira mjesto razgovora. Svjedok navodi, da se odlučio za „PIK-ov“ stan u blizini Vinkovaca, jer je tamo bio i vojni pritvor gdje su zbog neposlušnosti bili pripadnici HV. O mjestu i vremenu sastanka obavijestio je Mirka Grošelj, a preko Mate Boroz na sastanak – razgovor pozvan je i Mario Jurić. Na sastanak je došao Mirko Grošelj, a nije siguran tko je tu bio još od njegovih pomoćnika, da li Jurman ili Pavlovski. Dogovoreno je da Mato Boroz doveze Jurića i doista u dogovoreno vrijeme Boroz ga je dovezao. Sastanak je trebalo organizirati tako da Mario Jurić ne bude viđen od vojnika koji su tamo bili na izdržavanju

stegovne kazne, kao i onih koji su bili na osiguranju. Jurića su uveli u prostoriju gdje je bio Grošelj i netko od njegovih pomoćnika. Boroz i svjedok sam, nisu nazočili sastanku, koji je trajao oko sat vremena. Svjedok ukazuje, da kad je ulazio u tu prostoriju radi donošenja kave ili soka, oni su prekidal razgovor sve dok ne bi izašao van. Svjedok navodi, da je pri ulasku u prostoriju gdje je vođen razgovor vidio da jedan od pomoćnika Grošelja vodi zabilježske, a sadržaj tih zabilježski ne zna, kao i da je nakon završetka sastanka porazgovarao sa Grošeljom, koji je rekao da je Jurić ostavio dojam nepouzdanosti, te zatražio da se ukoliko je moguće, od MUP-a dobije zapisnik o očevidu i fotoelaborat, te dao naputak, da se više oko toga „ne petlja“. Svjedok navodi, da od policije nije uspio dobiti zapisnik o očevidu, ni fotoelaborat, o čemu je obavijestio Grošelja, koji se zbog toga ljutio, te je rekao da je o svemu izvijestio pomoćnika ministra MUP-a Franju Tureka. Svjedok je naveo svoju kasniju spoznaju, da je Mirko Grošelj izvršio samoubojstvo. Nadalje je svjedok iskazao, da mu je Mato Boroz rekao, da ima čovjeka koji ima saznanja o ubojstvu obitelji Olujić i koji je sudjelovao u tom činu, a rekao je da je to Mario Jurić. Matu Borozu nije u detalje o tom pitao, a Boroz je rekao, da je ta saznanja dobio od Marija Jurića kada se s njim našao u jednoj kavani. Svjedok navodi, da je preko Borozu saznao da su to, pod čim misli na ubojstvo, počinili pripadnici HV i da je to saznanje dobiveno od Marija Jurića, zbog čega je upravo bio obaviješten Mirko Grošelj, što je bila i dužnost. Svjedok je još naveo, da mu je poznato, da je Mato Boroz išao i u Osijek kod načelnika Mirka Grošelja, a što je on tamo pričao, da ne zna. Iskazao je, da mu je poznato kojim postrojbama je pripadao Mato Boroz, te da je u to vrijeme u Županji bila 131. Županijska brigada, u Cerni osim HV bio je i civilni MUP, kao što je u to vrijeme u Cerni bila i 124.- Vukovarska brigada. Svjedok je ukazao, da ne zna točno koje su sve brigade ili dijelovi brigada bili u Cerni u vremenu siječanj-veljača 1992. godine. Nadalje, svjedok je iskazao da je u Komletincima bila 105. Bjelovarska brigada sa sjedištem u Privlaci. Pri toj brigadi je bio i vod HOS-a kojim je zapovijedao Madi. Ulazak HOS-a u HV je počeo u 11 mjesecu 1991.g. i tu je bilo poteškoća, a odakle su sve bili vojnici koji su bili u vodu kojim je zapovijedao Madi da ne zna, ali zna da je bilo županjaca, vinkovčana, a odakle su drugi, da ne zna. 105. Bjelovarska brigada je sigurnosno bila pokrivena SIS-om iz Bjelovara.

Ispitana u istrazi svjedokinja Katica Rebuš iskazala je (list 367), da je pokojna Anica koja je bila njezina sestra i udata za Radeta Olujića, živjela u Cerni u svojoj obiteljskoj kući, a imali su djecu Milenu i Marka. S njima je bila u dobrim odnosima, a zadnji put ih je vidjela dana 02. siječnja 1992. godine, na obljetnici smrti njihove majke, kad je sa suprugom Željkom bila u Cerni. Nadalje je svjedokinja navela, da je njezina sestra imala zlatnog nakita, narukvica, ogrlica a bilo je i naušnica, radilo se o zlatnom žutom nakitu. Jedne naušnice nakon majčine smrti bile su poklonjene Mileni. Osim toga, imali su dva dukata – mala Franjo Josip. Te naušnice su bile zlatne – žuto zlato, starovinske, imale su plave kamenčiće i misli da su bila tri kamenčića, koji su bili poredani u obliku grozda. Nakon očeve smrti ostao je ručni sat-američki, koji je imao narukvicu, vjerojatno pozlaćenu, a bio je još jedan prsten također od žutog zlata. Bila je još jedna ogrlica, za koju je majka rekla da će ju dati Mileni, a je li ju dala, više se ne može sjetiti. Svjedokinja je nadalje iskazala da je sa Anicom i Radetom razgovarala telefonom i da u pripremali proslavu Mileninog rođendana, koja je trebala biti 22.02. U siječnju ili veljači 1992.g. Anica je spominjala prijete koje dobivaju preko telefona i rekla da im je u dvorište bila bačena bomba, pa im je predložila da dođu u Požegu, ali oni nisu htjeli napuštati kuću. Rade je bio lovac i imao je lovačku pušku, a redilo se o nekoj dvocjevki. Lovac

je bio također i Radetov otac i imao je lovačku pušku dvocjevku. Svjedokinja je iskazala da je njezin otac imao dva pištolja od kojih je jedan bio „kratka – Bereta“, kojem ne zna kalibar. Drugi pištolj je bio niklovani pištolj i kad su počele prijetnje, otac je oba pištolja dao Radetu, a ti pištolji su u trenutku usmrćena Olujića bili kod njih, a što je bilo sa pištoljima, nije joj poznato.

Svjedok Željko Rebuš u istrazi iskazao je (list 368), da je njegova supruga Katica Rebuš sestra sada pokojne Anice Olujić, da su sa obitelji Olujić bili u vrlo dobrim odnosima i često se nalazili bilo u Cerni, Požegi ili na drugim mjestima. Poznato mu je da je Rade bio lovac i imao lovački karabin, a imao je i lovačku pušku dvocjevku, ali ne zna koje marke i kojeg kalibra je to oružje bilo. Također je svjedok naveo, da mu je poznato kako je starac Stipa Maleničić živio u Županji i imao dva pištolja od kojih je jedan bio niklovani, a radilo se o dugoj devetki VIS, dok je drugi bio „Bereta“, malog kalibra ali ne zna točno kojeg. Stipa je umro u 11. mjesecu 1991.g. i nakon toga ti pištolji su bili u Cerni kod Radeta. Početkom veljače 1992. godine u dvorište obiteljske kuće Olujićevih je bačena bomba, a Rade je rekao da su primali i prijetnje telefonskim putem, sadržaja kojih se, zbog protoka vremena, ne sjeća. Svjedok navodi da mu je poznato, da je obitelj Olujić imala i zlatnog nakita, radilo se o žutom zlatu, možda i bijelom, a da je Rade imao lokal u Vinkovcima kojeg je neposredno prije usmrćenja prodao i misli da je za njega dobio 50.000 do 60.000 DEM. Također, da su Olujićevi imali još novca u stranoj valuti, ali precizno ne zna koliko i u kojoj valuti. Od Anicine bake Ivke Krmpotić, kod Anice je bila štedna knjižica, na koju je baka dobivala godišnje oko 500 US dolara koji novac je također bio kod Anice. Rade je imao dva automobila i to „Golfa“ i „Peglicu“.

Ispitan tijekom istrage svjedok Zvonko Jurman (list 487-488), iskazao je, da se više ne može sjetiti vremena kada je saznao za ime Maria Jurića, a misli da je to moglo biti u proljeće 1992.g. U to vrijeme da je bio časnik SIS-a zbornog područja u Osijeku, kada ga je Ivan Čačić, koji je također bio časnik SIS-a, obavijestio da je preko Mate Boroza došao do saznanja da Mario Jurić ima saznanja o ubojstvu obitelji Olujić iz Cerne. Mario Jurić je kao protuuslugu tražio da mu se sredi status pripadnika specijalne jedinice MUP-a u Zagrebu. Svjedok navodi, da je razgovor sa Mariom Jurićem dogovorio preko Ivana Čačića i taj razgovor je obavljen na „PIK-ovom“ stanu u blizini Vinkovaca. Ivan Čačić je doveo Jurića na razgovor, a u prostoriji gdje su razgovarali, navodi svjedok da je bio sam sa Jurićem. Te prilike da je rekao Mariu Juriću u pogledu njegovog uvjeta da mu ne može ništa garantirati, da će sve informacije koje dobije od njega prethodno biti provjerene. U to vrijeme Mario Jurić je bio civil, a vezano za ubojstvo obitelji Olujić radio je tadašnji MUP. Svjedok navodi, da je o svemu izvijestio svog nadređenog, a to je bio sada pokojni pukovnik Mirko Grošel, koji je o toj informaciji izvijestio u Zagrebu, ali svjedok nije siguran je li on razgovarao i s nekim iz MUP-a u Zagrebu. Svjedok je nadalje iskazao, da je sa Mariom Jurićem razgovarao samo jednom i da je Jurić rekao da je i on sudjelovao u skupni ljudi koja je to počinila, pod čim je mislio na događaj u Cerni, vezano za obitelj Olujić, ali je tijekom daljnjeg razgovora rekao, da je više ljudi iz te skupine već do sada likvidirano, da su te likvidacije bile u međusobnim obračunima, a obračuni su se događali na crti bojišnice. Svjedok navodi, da je ocijenio kako je Mario Jurić nepouzdan za daljnji rad na tom slučaju, te kako nije vodio nikakve zabilješke niti je vršio tonsko snimanje, a Mario Jurić je prilično konfuzno govorio i često spominjao da mu se ispuni uvjet za specijalnu jedinicu MUP-a. Svjedok je nadalje potvrdio, da poznaje Matu Boroza, koji je bio „terenski“ djelatnik njihove

službe, da je sa njegovim radom bio nezadovoljan i zatražio je da ga se isključi iz službe, a tog dana kad je vođen razgovor s Jurićem da nije vido Matu Boroza. Mato Boroza je i udaljen iz službe. U pogledu razgovora s Mariom Jurićem, svjedok je naveo da je taj razgovor bio kratak, da je Jurić govorio o pet ili šest ljudi, ali da ne zna njihova imena.

Ispitan tijekom istrage svjedok Mato Boroza (list 492-493) iskazao je, da je svjedočki iskaz o ubojstvu obitelji Olujić i o svojim saznanjima vezanim za to ubojstvo dao pred sucem Bešenskim, a da ga to saznanje o okolnostima izvršenja kaznenog djela nad tom obitelji već dugo godina progoni. Napomenuo je, da je već bio u Zatvorskoj bolnici u Zagrebu, kad je na televiziji u jednoj od „Latinica“ bilo riječi o obitelji Olujić i kad se nalazio sam u sobi, a jedan koji je tu bio iz Remetinca prišao mu je i rekao: „Boroza čuvaj se“. Nadalje, kada je na liječenju tamo iz Osijeka bio Fred Marguš, koji mu je rekao, da je u sobi zajedno sa Madijem, da Madi ima veze sa šefom USKOK-a i da on može utjecati na smanjene kazni. Naveo je, da je Fredu na to odgovorio, da je sucu rekao ono što je čuo od Maria Jurića i da je to rekao i Čačiću i Jurmanu, jer je i sam tada bio u toj službi. Nadalje je iskazao, da je pripadao toj službi, misli u zimu 1992.g. na 1993.g. Mario Jurić mu je ispričao što se dogodilo sa obitelji Olujić, rekao je da ih je pobio Tomislav Madi. O tim saznanjima da je o svemu obavijestio svog pretpostavljenog Čačića, ovaj je izvijestio Jurmana, pa su se tada poslije tih izvješća našli Čačić, Jurman, Jurić i on i da je tada Jurić pred njim, Čačićem i Jurmanom ispričao sve vezao za obitelj Olujić. Da je rekao još, da je on postavio pet protutenkovskih mina, no da nije stavio upaljače i da za to nije došlo do eksplozije. Jurman je o svemu odmah sačinjavao zabilješke, a čini se da je vršio i snimanje. Svjedok je naveo, da se sjeća, da je Mario Jurić govorio kako je njih 5 krenulo iz Komletinaca za Cernu, išli su „mercedesom“ bijele boje stariji tip, misli „123“, a rekao je da je i Tomislav Madi išao i da je Madi bio glavni. Također, da je Jurić rekao, da ih je vozio vozač koji je imao bradu i naočale, nije opisivao stas vozača, a da je Madi imao „škorpion“, da ih je on upravo iz „škorpiona“ pobio, da su imali još „kalašnjikov“, a spominjao je i neku „pumpericu“. Te prilike da je Jurić govorio kako su ubili i djecu, govorio je još da je tu bila i bilježnica jer je mala pisala domaću zadaću s naslovom „što mislite o ratu“. Jurić je još govorio, da su u kući pronašli novac, marke, zlato, pištolj CZ call. 7,65 mm, pušku-lovačku, te zlatnike koji su bili u kutiji od „vegete“, a kada su to pronašli da su svi otišli, a on je ostao još u kući da bi postavio mine, te potom i on otišao. Za obitelj Olujić, Mario Jurić je rekao, da je supruga hrvatica a on (Olujić) Srbin. Mario Jurić je tada bio kod Tomislava Madi – „Čikago“. Nadalje, da Mario Jurić nije govorio, da je još netko osim Tomislava Madi pucao po obitelji Olujić, nego da se samo okomio na Tomislava Madi, a svjedok iskazuje da ne zna zašto. U pogledu mjesta gdje je razgovor vođen, svjedok je naveo, da ne zna točno kako se zove to mjesto, da je u smjeru Cerne, salaš, da se skrene desno i prođe pored aero-kluba „Vrabac“. Kada se uđe u tu zgradu, uđe se u jedan hodnik, gdje je jedna prostorija desno i u toj prostoriji je vođen razgovor. Svjedok je naveo, da je Mario rekao, da su svi ušli osim vozača koji je ostao čekati u automobilu. Što se pripadnosti postrojbi Marija Jurića u vrijeme ubojstva obitelji Olujić tiče, svjedok navodi da je bio kod Tomislava Madi, da je tada imao 18 godina i da nikakvu izobrazbu nije imao.

Tijekom istrage provedeno je psihijatrijsko vještačenje I-okrivljenog-V-okrivljenog po vještaku dr. Nikoli Mandiću (list 640-669). U svom nalazu i mišljenju vještak je naveo, da se u izradi sudsko-psihijatrijskog nalaza i mišljenja

služio sudskim spisom Županijskog suda u Vukovaru, broj Kio-66/06., u kaznenom predmetu protiv okrivljenih, te neuropsihijatrijskim pregledom I-okr. Tomislava Madi, II-okr. Maria Jurića, III-okr. Zorana Poštića, IV-okr. Davora Lazića i V-okr. Mije Starčevića izvršenim u Zatvoru u Osijeku dana 16.12.2006. godine.

Na osnovu svoga nalaza vještak je za I-okr. Tomislava Madi dao mišljenje, da je I-okrivljeni psihički zdrava osoba, u vrijeme inkriminacije, koja mu se stavlja na teret, je mogao upravljati svojim postupcima i shvatiti značaj i posljedice svojih postupaka, što znači da je bio ubrojiva osoba.

Za II-okr. Maria Jurića vještak je dao mišljenje, da je II-okrivljeni u vrijeme inkriminacije imao 18 godina i 2 mjeseca, napustio je treći razred srednje škole, uključen u diverzantske aktivnosti, s određenim elementima disocijalnog i paranoidnog poremećaja ličnosti, željan isticanja i dokazivanja, nedovoljne emocionalne zrelosti (sa zastojem u psihosocijalnom razvoju), te s obzirom na te značajke ličnosti i situaciju u kojoj se našao II-okrivljeni je mogao upravljati svojim postupcima i shvatiti značaj i posljedice učinjenog djela, ali su tu sposobnosti bile smanjene, što znači da je bio smanjeno ubrojiv. Vještak je napomenuo, da se kod II-okrivljenog tijekom daljeg ratovanja razvio PTSP teškog oblika, s daljnjim promjenama ličnosti uglavnom paranoidnog tipa.

Za III-okr. Zorana Poštića, vještak je naveo mišljenje da je u vrijeme inkriminacije imao 18,5 godina, emocionalno nezreo, s određenim karakteristikama prema disocijalnom poremećaju ličnosti, a s obzirom na dob i strukturu ličnosti, te situaciju u kojoj se našao da je mogao upravljati svojim postupcima i shvatiti značaj i posljedice učinjenog djela, ali su te sposobnosti bile smanjene, što znači da je bio smanjeno ubrojiv.

Za IV-okr. Davora Lazića, vještak je dao mišljenje, da je u vrijeme inkriminacije bio nedovoljno zrela osoba, bez sigurnih znakova personalizacije i maturacije (imao je 18 godina i 2 mjeseca), a obzirom na nedovoljnu emocionalnu i ukupnu zrelost, te situaciju u kojoj se našao, da je mogao upravljati svojim postupcima i shvatiti značaj i posljedice učinjenog djela, ali su te sposobnosti bile smanjene, što znači da je bio smanjeno ubrojiv.

Za V-okr. Miju Starčevića, vještak je dao mišljenje, da je V-okr. jezgrovno neurotski strukturirana osoba s tendencijom disocijalnosti i blagim simptomima PTSP, a u vrijeme inkriminacije da je mogao upravljati svojim postupcima i shvatiti značaj i posljedice učinjenog djela, što znači da je bio ubrojiv.

Tijekom istrage po medicinskom vještaku dr. Anti Blažanoviću provedeno je medicinsko vještačenje ozljeda koje su zadobili oštećeni Anica Olujić, Radomir Olujić, mlljt. Milena Olujić i dijete Marko Olujić. U svom nalazu i mišljenju (list 601- 623) vještak je opisao tjelesne ozljede koje su zadobili oštećenici i njihovu težinu kako pojedinačno, tako i skupno, te mehanizam nastanka. Opisao je mjesto svake prostrijelne ili ustrijelne rane, smjerove prostrijelnih i ustrijelnih kanala svake rane, koje je sve unutarnje organe svaki projektili na svojoj putanji ozlijedio, te je odredio u kojem su se položaju nalazili oštećenici kada je u njih pucano i moguću daljinu s koje je na njih pucano.

Za oštećenu Anicu Olujić, vještak je naveo, da je iz medicinske dokumentacije razvidno, da je Anica Olujić umrla nasilnom smrću zbog jedne ustrijelne i pet prostrijelnih rana od ukupno šest projektila, ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja. Za ranu na desnoj strani čela, iznad desne obrve, vještak je naveo da je ulazna rana na koju se nastavlja strijelni kanal postavljen od naprijed put natrag, a

na svom putu da je ošteti kožu, čeonu kost, prošao i ošteti desnu moždanu hemisferu te tvrde i meke moždane ovojnice, a u području desnog zatiljnog režnja mozga je pronađen deformirani projektil. Ova ozljeda predstavlja tešku tjelesnu ozljedu takvog intenziteta i karaktera da je mogla polučiti gotovo trenutnu smrt. Kod nastanka ove ozljede tijelo, odnosno glava, postavljena je frontalno ispred usta cijevi vatrenog oružja. Opis ulazne rane odgovara projektilu ispaljenom iz daljine. Za ranu u gornjem dijelu desne ušne školjke, vještak je naveo da predstavlja ulaznu ranu od koje vodi strijelni kanal postavljen desno, naprijed i dolje put ulijevo straga i gore, te opisao strijelni kanal i koje sve organe je projektil ozlijedio, te je naveo da je projektil napustio šupljinu glave oštećujući lijevu zatiljnu kost napuštajući glavu kroz meki oglavak u području lijeve zatiljne regije čineći defekt, izlaznu ranu. Za ovu ozljedu, vještak je naveo da predstavlja tešku tjelesnu ozljedu takvog intenziteta i karaktera da je mogla polučiti gotovo trenutnu smrt, a kod nastanka ove ozljede, da je bočna strana glave bila okrenuta ustima cijevi vatrenog oružja. Nadalje, kako je glava vrlo pokretljiva, da je moguće, da je u trenutku ulaska ovog projektila glava već bila zarotirana put ulijevo na način da je desna bočna strana površine glave bila izložena ustima cijevi, kako i prednja strana tijela odnosno prednja površina prsa i trbuha. Opis ulazne rane odgovara projektilu ispaljenom iz daljine. Rana u srednjem dijelu desne strane lica predstavlja ulaznu ranu od koje vodi strijelni kanal postavljen od desno dolje i naprijed put lijevo, gore i natrag. Vještak je nadalje opisao ozljede koje je nanio ovaj projektil, navodeći da je isti kroz lijevu čeonu kost koju je ošteti i napustio glavu, oštećujući kožu na lijevoj strani čela iznad vanjskog ruba lijeve obrve, što predstavlja izlaznu ranu. I za ovu ozljedu, vještak je naveo da predstavlja tešku tjelesnu ozljedu takvog intenziteta i karaktera koja je mogla polučiti smrtni ishod. Kod nastanka ove ozljede tijelo, odnosno glava, postavljena je frontalno ispred usta cijevi vatrenog oružja s tim što je glava mogla biti povijena blago ulijevo. Opis ulazne rane odgovara projektilu ispaljenom iz daljine. Za ranu u donjem dijelu ušne školjke, vještak navodi, da predstavlja ulaznu ranu od koje vodi strijelni kanal postavljen od naprijed i desno put natrag i lijevo, opisao je ozljede koje je ovaj projektil nanio, navodeći da je stvorio olučastu deformaciju u području desne zatiljne regije, a ozljeda predstavlja tjelesnu ozljedu (laku). Kod nastanka ove ozljede bočna desna strana glave je bila okrenuta ustima cijevi vatrenog oružja, a opis ulazne rane da odgovara projektilu ispaljenom iz daljine. Za ranu u području lijeve strane prsa u „skapularnoj“ liniji vještak navodi da predstavlja ulaznu ranu od koje vodi strijelni kanala postavljen od naprijed i dolje prema natrag i gore, te da je projektil tijelo napustio straga paravertebralno lijevo oštećujući kožu i potkožna meka tkiva. Za ovu ozljedu vještak navodi da predstavlja tešku tjelesnu ozljedu takvog intenziteta i karaktera da je mogla polučiti vrlo brzu smrt. Za ranu u području lijeve strane trbuha, za koju je vještak također opisao strijelni kanal i ozljede koje je zadao ovaj projektil, a da je napustio tijelo na leđima paravertebralno desno, te se radi o teškoj tjelesnoj ozljedi takvog intenziteta i karaktera koja je mogla polučiti relativno brzu smrt. Za sve ozljede skupno, vještak navodi da predstavljaju tešku tjelesnu ozljedu takvog intenziteta i karaktera da je polučila smrtni ishod, a da su ozljede nastale projektilima ispaljenim iz ručnog vatrenog oružja, te kako su sve ulazne i izlazne rane i tokovi strijelnih kanala opisani na način da je uočljiva zaživotna reakcija tkiva, da se može zaključiti da su projektili ušli u tijelo u vrlo kratkom vremenskom intervalu.

Za oštećenu maloljetnu Milenu Olujić, vještak je dao mišljenje da je iz medicinske dokumentacije razvidno da je ova oštećenica umrla nasilnom smrću zbog ozljeda nanesenih s jedanaest projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja. Svaku

od tjelesnih ozljeda vještak je posebno opisao, opisujući ulazne rane, strijelne kanale i izlazne rane, ozljede koje je svaki pojedini projektil zadao, te položaj tijela prema cijevi vatrenog oružja pri ispaljenju svakog pojedinog projektila, navodeći da opis svake od ulaznih rana odgovara projektilu ispaljenom iz daljine. Vještak je zaključno naveo da sve ozljede skupno predstavljaju tešku tjelesnu ozljedu takvog intenziteta i karaktera da je polučila smrtni ishod, a da su ozljede nastale projektilima ispaljenim iz ručnog vatrenog oružja, osim oguljotine kože lijeve nadlaktice. Također, vještak navodi, kako su sve ulazne i izlazne rane te tokovi strijelnih kanala opisani na način da je uočljiva zaživotna reakcija tkiva, da se može zaključiti da su projektili ušli u tijelo u vrlo kratkom vremenskom intervalu.

Za oštećenog Radomira Olujića vještak je dao mišljenje, da je iz medicinske dokumentacije razvidno da je Radomir Olujić umro nasilnom smrću zbog ozljeda nanesenih s deset projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja od kojih je osam prostrijelnih rana i dva okružna. Za svaku od ozljeda vještak je opisao ulaznu ranu, ozljede koje je zadao svaki pojedini projektil i položaj tijela u momentu ispaljenja projektila. Za svaku od rana vještak je naveo da opis ulazne rane odgovara projektilu ispaljenom iz daljine. Vještak navodi, da sve ozljede skupno predstavljaju tešku tjelesnu ozljedu takvog intenziteta i karaktera da je polučila smrtni ishod, a ozljede da su nastale projektilima ispaljenim iz ručnog vatrenog oružja. Kao i za prethodne oštećenike i za ovog oštećenika vještak je na temelju opisa ulaznih i izlaznih rana te tokova strijelnih kanala, pri čemu je bila uočljiva zaživotna reakcija tkiva, zaključio da su projektili ušli u tijelo u vrlo kratkom vremenskom intervalu.

Za oštećenog-dijete Marka Olujića vještak je naveo, da je iz medicinske dokumentacije razvidno, da je ovaj oštećenik umro nasilnom smrću zbog ozljeda nanesenih s jedanaest projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja, od kojih je sedam prostrijelnih rana i jedna ustrijelna, dvije tangencijalne, obzirom na veličinu najvjerojatnije ispaljene iz apsolutne blizine s površnim tangencijalnim zahvaćanjem kože te djelovanjem barutnih plinova koji su uvjetovali velike površinske defekte, jedna rana je tangencijalna, površna, poput oguljotine, te se nađe jedna plitka najvjerojatnije rezna rana koja je mogla nastati pri padu i srazu tog dijela tijela sa nekim ostrim mehaničkim sredstvom. Vještak je opisao sve ulazne rane, strijelne kanale za svaku pojedinu ranu, ozljede koje je zadao svaki pojedini projektil i kako rana završava. Za sve ulazne rane vještak je naveo, da opisi ulaznih rana odgovaraju projektilima ispaljenim iz daljine, osim kod već spomenute rane, te rane u području lijevog ramena i u području prednje strane lijeve natkoljenice u središnjem dijelu. U odnosu na rane u području lijevog ramena i rane u području prednje strane lijeve natkoljenice u središnjem dijelu, vještak navodi da se može zaključiti, da su usta cijevi položena u smislu apsolutne blizine. Vještak je naveo, da sve ozljede skupno predstavljaju tešku tjelesnu ozljedu takvog intenziteta i karaktera da je polučila smrtni ishod, a da su sve ozljede nastale projektilima ispaljenim iz ručnog vatrenog oružja. Kako su sve ulazne rane i izlazne rane te tokove strijelnih kanala opisani na način da je uočljiva zaživota reakcija tkiva, vještak zaključuje da su projektili ušli u tijelo u vrlo kratkom vremenskom intervalu.

Pozvani da dadu svoju obranu I-okrivljeni Tomislav Madi, II-okr. Mario Jurić i V-okr. Mijo Starčević izjavili su svaki za sebe, da obranu neće dati nego da će se braniti šutnjom.

III-okrivljeni Zoran Poštić dao je svoju obranu pred policijskim djelatnicima PU Vukovarsko-srijemske u nazočnosti branitelja Baranka Ivića, odvjetnika u Vukovaru (list 112-114 spisa), te pred istražnim sucem (list 120-122, 221 spisa). U svoju obranu naveo je, da je sa IV-okrivljenim Davorom Lazićem iz Zagreba, koji mu je školski kolega, zajedno išao u srednju industrijsko-strojarsku školu i da su 1991. godine napunili 18 godina. Kako je počeo Domovinski rat obojica su se odlučili uključiti u vojne postrojbe, ali su u 204. vukovarskoj brigadi bili odbijeni jer su bili premladi. To je bilo u 10. mjesecu 1991. godine. Iza tog su saznali da bi se mogli uključiti u vojne postrojbe ako se prethodno uključe u HSP što su i učinili u Zagrebu, a isti dan su se uključili i u HOS. Drugi dan su im rekli da mogu ići za Vinkovce, pa su Davor Lazić i on krenuli vlakom iz Zagreba u smjeru Vinkovaca. U vlaku su upoznali dvoje ljudi, od kojih se jedan zvao Branko i kojem ne zna prezime, a jedan je bio stariji gospodin i koji su putovali iz istih razloga što se moglo zaključiti iz njihovog razgovora. Dolaskom u Vinkovce bili su smješteni u „Omladinskom domu“, gdje su se zadržali 5-6 dana, a iza tog ih je u Komletince svu četvoricu odveo neki stari džip. U Komletincima je postojala izviđačko-diverzantska satnija kojoj su se priključili, a istom je zapovijedao Tomislav Madi, zvani „Čikago“, kojeg je tada i upoznao. Drugi dan išli su u neko izviđanje, a nakon par dana od tog izviđanja I-okr. Tomislav Madi pozvao ga je kao i Davora Lazića u svoj ured i rekao da istoga dana bi trebao ići u nekakvu akciju. Tu je bio prisutan V-okr. Mijo Starčević, koji je nosio bradu, jedna osoba po nadimku „Bosanac“ kojemu ne zna ime i prezime i još jedna osoba po nadimku „Dudo“, „Dino“ ili slično kojoj ne zna prezime, a misli da mu je ime bilo Mario. I-okrivljeni im je tada rekao da treba izvršiti pretragu neke kuće, da idu u akciju u kojoj treba pobiti neke „vikend četnike“ koje on zna. Iza toga I-okrivljeni je rekao da idu obući zelene uniforme, objasnivši da ih četnici neće pustiti u kuću ako ih vide u maskirnim uniformama. Okrivljeni navodi da ga je uhvatila panika i htio je izbjeći takvu akciju, ali se bojao I-okrivljenog i „Bosanca“ te pošao s njima nadajući se da će sve ipak proći bez ubijanja i drugih nedjela. Zatim su otišli do jednog skladišta i ondje obukli zelene odore, a iza toga dobili naoružanje. Navodi da su Davor Lazić i on zadužili automatske puške bez streljiva, a misli da je „Bosanac“, kao i „Dudo“ također zadužili automatske puške, a za V-okrivljenog Miju Starčevića da nije ništa zadužio. Kada su išli u izviđanje zaduživali su i prigušivače, a i toga dana „Dudo“ i „Bosanac“ zadužili su prigušivače za oružje, ali ne zna za koju vrstu. Vjeruje da su „Dudo“ i „Bosanac“ dobili streljivo za puške, a njemu samom bilo je neobično što nije dobio streljivo i uplašio se, ali nije ništa pitao zapovjednika. U skladištu osim naoružanja zadužili su i eksploziv, odnosno dvije do tri protutenkovske mine i nekoliko štapina eksploziva i fitilj, a iz razloga da nakon akcije bude minirana kuća. Navodi da se ne sjeća točno, ali pretpostavlja da je to naložio Tomislav Madi tijekom sastanka u njegovom uredu ili dok su se kretali hodnikom. Izašli su iz zgrade škole gdje ih je čeko V-okr. Starčević, koji je bio vozač u postrojbi, te su sjeli najvjerojatnije u bijeli osobni automobil marke „Mercedes“, stari tip, za kojeg ne zna u čijem je vlasništvu bio. Tijekom vožnje nisu ništa razgovarali, a od Komletinaca do toga mjesta vozili su se otprilike 15-ak minuta. Navodi da mu to mjesto u koje su išli nije poznato. U mjesto koje su došli nije bilo javne rasvjete, a nakon izvjesnog vremena zaustavili su automobil pa su njih četvorica izašli iz auta, a misli da Starčević nije. Po cesti su išli jedan iza drugoga, tim da je „Bosanac“ išao prvi. Okrivljeni iskazuje da je tu vidio neke ljude, vidio je zastavu, bila je neka baza zapravo pretpostavlja da je to bila vojna baza. Sa sobom su svi nosili naoružanje, a točne se ne sjeća tko je nosio eksploziv. Došavši do kuće bila je noć, ne zna točno koliko sati, „Bosanac“ je prvi ušao u dvorište, jer su

dvorišna vrata bila otključana, a svi su odmah išli za njim. Na ulaznim vratima „Bosanac“ je pokucao, te je jedan čovjek otvorio vrata, ali ne zna kako je izgledao taj čovjek niti se sjeća kojih je godina bio. „Bosanac“ je rekao da je iz policije i čovjek ih je pustio unutra. „Bosanac“ i „Dudo“ su ušli prvi, a on i Lazić su ušli iza njih tako da su svi bili u hodniku kuće. Čovjek iz te kuće je prokomentirao da bi telefonom trebao pozvati policiju radi provjere o čemu se radi, a u tom momentu „Bosanac“ je iščupao telefonsku žicu. „Bosanac“ i „Dudo“ su ukućanima naredili da sjednu u jednu prostoriju, o kojoj se radilo ne zna, a ukućani su poslušali i sjeli. U kući je bilo rasvjete, ali se izvana ništa nije moglo vidjeti. „Bosanac“ je naredio Davoru Laziću i njemu da izvrše pretragu jedne prostorije, pa su oni iz hodnika ušli u tu prostoriju, a „Dudo“ i „Bosanac“ su otišli u drugu prostoriju gdje su se nalazili ti ljudi. Okrivljeni navodi da je sa Lazićem vršio pretragu i u sobi u koju su ušli da su našli lovačku pušku, srpsku odoru, neke papire, beretku za koju pretpostavlja da je na njoj bila četnička oznaka, jedan buntić novaca i to njemačkih maraka za koje misli da je prva novčanica bila u apoenu od 100 DM, a kolika je ukupna količina novca bila – ne može reći. Dok su bili u ovoj prostoriji začuo se žamor u drugoj prostoriji, a potom je začuo vriske iz prostorije u kojoj su se nalazile osobe koje su zatekli u kući i također, tupe pucnjeve. Navodi da se u tom momentu pogledao sa IV-okr. Davorom Lazićem, da se tresao i da su mu se „odsjekle noge“. U tom momentu izašao je iz sobe i došao do prostorije gdje su bile osobe, koje su zatekli u kući, da vidi što je i vidio ih da leže na podu i krevetu jedno preko drugoga, a koliko je bilo tih osoba, ne zna. Ispred njih je vidio „Dudu“ i „Bosanca“, koji su u rukama držali oružje. Ne može točno reći, ali misli da su njih dvojica držali one puške koje su prije polaska zadužili. Navodi da se vratio u prostoriju u kojoj misli da je bio i Lazić i potom mu je pozlilo, te se pomokrio u gaće. Iza toga su on i IV-okr. Lazić pokupili ove stvari koje su pronašli, izašli na hodnik i čekali ovu dvojicu, koje čekanje nije trajalo dugo, potom su napustili kuću i krenuli u smjeru automobila. Okrivljeni iskazuje, da nije vidio tko je postavio eksplozivne naprave u kuću niti su mu poznata mjesta postavljanja tih naprava niti je vidio tko pali ili na drugi način aktivira fitilj, a jedino se sjeća da je „Dudo“, nakon što su izašli iz kuće, govorio da zna kako treba postaviti i aktivirati mine. Po izlasku krenuli su u smjeru automobila i uz put prošli pored vojske koja je tu bila stacionirana. Sjeli su u isti automobil kojim su se dovezli, „Bosanac“ je sjedio na mjestu suvozača, V-okr. Mijo Starčević je vozio, a njih trojica su sjeli otraga. Okrivljenik navodi, da mu nije poznato jesu li „Dudo“ i „Bosanac“ u tu kuću postavili eksplozivne naprave, uglavnom zna da IV-okr. Lazić i on to nisu učinili. Kad su se vratili u Komletince bila je noć, ušli su u školu gdje su i ranije bili, na katu je čekao I-okrivljeni i na stol su mu ostavili sve predmete koje su donijeli, kao i novac. Pitao je I-okrivljenog da uzme beretku, što je on odobrio, ali je istu vratio jer je bila mala. Iza toga otišao je na spavanje u sobu, ali zbog rastrešenosti nije mogao spavati. Sutradan su Lazić i on bili pozvani u ured kod I-okrivljenog, koji je rekao da akcija nije uspjela, misleći vjerojatno na akciju iz prethodne noći, da eksplozivne naprave nisu aktivirane i da njih dvojica moraju otići iz postrojbe, te iza toga izvadio iz džepa svežanj novčanica te im dao svakome po 100 DM. Iza toga otišli su iz Vinkovaca za Zagreb autobusom, a prethodno ih je netko dovezao do Vinkovaca. Nakon što je istražni sudac okrivljeniku pokazao fotografije koje je njegova supruga predala policiji u Zaprešiću, okrivljenik je izjavio da na fotografiji br.1 prepoznaje „Dudu“, kao i na fotografijama br.2, br.3. i br.4., da se on sam nalazi na fotografiji br.5., na fotografiji br.6. da se nalazi osoba po nadimku „Bosanac“, V-okr. Mijo Starčević, I-okr. Tomislav Madi, osoba kojoj ne zna ime i prezime koji im je u Komletincima dijelio oružje, te IV-okr. Davor Lazić, a na fotografiji br.7. da

prepoznaje „Dudu“ i I-okrivljenog Tomislava Madi. Okrivljenik navodi da se kaje zbog svega što je napravio, da njegova namjera je bila sasvim drugačija a ne ovakva i sve se dogodilo stjecajem okolnosti. Napomenuo je, da se nakon odlaska iz te postrojbe nije susreo niti čuo s „Dudom“ i „Bosancem“, a godine 1999. u Zagrebu u Petrinjskoj ulici slučajno je nakratko susreo I-okrivljenog.

IV-okr. Davor Lazić dao je svoju obranu na zapisnik pred policijskim djelatnicima PU Vukovarsko-srijemske, u nazočnosti svoga branitelja Ivica Mačvanina, odvjetnika u Vukovaru i pred istražnim sucem (list 105-107, 120-122, 222 spisa). U svoju obranu naveo je, da je pohađao 4. razred srednje škole u Zagrebu kada je započeo Domovinski rat, te se odlučio priključiti hrvatskoj vojsci. U školu je išao skupa sa III-okr. Zoranom Poštićem, pa obzirom da je i njegova namjera bila ista, pokušali su se priključiti Vukovarskoj brigadi, u čemu nisu uspjeli, te su se na kraju priključili HOS-u, da bi potom otišli vlakom iz Zagreba za Vinkovce. U Vinkovcima su proveli 3-4 dana, a iza toga došli u mjesto Komletince, skupa sa jednim gospodinom iz Zagreba, koji je rodom iz Komletinaca, kojemu ne zna ime ni prezime. Tamo su upoznali I-okrivljenog Tomislava Madi, zv. „Čikago“, koji im se predstavio kao zapovjednik HOS-a. Okrivljenik navodi, da su se tu odvijali neki događaji koji mu se nisu svidjeli, a jedan od događaja je I-okr. Tomislav Madi prilikom povratka jednog vojnika iz Slavenskog Broda u postrojbu, koji je prethodno bio na dopustu, maltretirao optužujući ga da je prilikom odlaska na dopust ukrao jedan kilogram kave. I-okrivljenik je naredio nekim vojnicima da „peglažu“ ovog vojnika i ovi su ga tukli cijelu noć, on je jaukao i zapomagao, a što je s njim kasnije bilo, ne zna. Također je bilo maltretiranja prilikom jutarnjih tjelovježbi. Onaj tko nije mogao obaviti sve tjelovježbe imao je problema, „peglanja“. Okrivljenik iskazuje, da je u vrijeme dolaska u postrojbu u Komletince bio mjesec siječanj 1992.g. Tu su bili jedno 2-3 tjedna, a onda je jednog dana u spavaonicu došao I-okrivljenik pokazao prstom na njega i III-okrivljenika Poštića, te naložio da dođu u njegov ured, što su i učinili. Došavši u ured tamo je bio I-okrivljenik, III-okr. Zoran Poštić, jedan vojnik po nadimku „Bosanac“ kojem ne zna ime i prezime, Starčević kojem ne zna ime, ali zna da se radi o starijem gospodinu, vojnik Jurić, kojem također ne zna ime i gospodin iz Zagreba, rodom iz Komletinaca. Tom prilikom I-okrivljeni im je rekao da idu u akciju kod četnika, koji surađuje s četnicima. Potom su se morali presvući i uzeti odore, a misli da su to bile odore bivše JNA, te su iza toga morali ostaviti svoje osobne dokumente. Zbog svega toga se uplašio, jer nije znao što je namjera toga svega. Zapravo, u nekoliko navrata za boravka u toj postrojbi ga se ispitivalo, je li Srbin, pa se uzimajući odoru bivše JNA i ostavljajući dokumente bojao za vlastiti život. Nakon toga I-okrivljenik je dao oružje II-okr. Juriću i to „škorpion“ – pištolj, njemu i III-okr. Poštiću je dao automatske puške, a „Bosanac“ je već imao svoju pušku sa sobom, te je iza toga I-okrivljeni II-okrivljenom i „Bosancu“ dao i prigušivače. I-okrivljeni je ovom prilikom II-okrivljenom dao i kapisle, a radilo se o detonirajućim kapislama koje se inače koriste za štapine. Okrivljenik iskazuje, da mu je I-okrivljeni dao dvije protutenkovske mine, a misli da je i III-okr. Zoranu Poštiću dao jednu ili dvije protutenkovske mine. Iza tog izašli su iz zgrade osnovne škole u osobni automobil marke „Mercedes“, bijele boje, za koji misli da je imao registarske pločice Vinkovaca. Automobilom je upravljao V-okr. Starčević, do njega je sjedio II-okr. Jurić a preostala trojica sjedili su otraga. Okrivljenik navodi, da je putujući do tog mjesta u automobilu uhvatio za okvir puške, koji mu je ostao u ruci i tada je utvrdio da je okvir bez municije, pa se još više uplašio i mislio je da je gotov. Došavši u to mjesto, V-okrivljeni Starčević se obratio II-okrivljenom Juriću i rukom pokazao

ili mu je rekao kućni broj gdje treba ići. Okrivljeni navodi, da zapravo nije ni znao što rade i da ga je bilo strah bilo što pitati. U tom mjestu u koje su došli V-okrivljeni je zaustavio vozilo i ostao kod vozila, a njih četvorica su išli pješice u koloni jedan iza drugoga i tako hodali otprilike 10-ak minuta. Došli su do jedne kuće, okrivljenik iskazuje da je bio treći u koloni i nosio mine te pratio ove ispred sebe i tako su ušli u dvorište jedne kuće. Na vrata kuće zakucali su ili II-okr. Jurić ili „Bosanac“, a nije siguran je li u kući bilo kakvog svjetla. Nakon kucanja, vrata su se otvorila i začuo je pozdrave. Kako je stajao iza jednog zida, nije mogao vidjeti osobu koja je otvorila vrata, a iza toga su sva četvorica ušli u kuću i našli se svi u hodniku kuće. Tu u hodniku vidio je jednu mušku osobu na ulazu u dnevnu sobu koja je razgovarala s II-okr. Jurićem, ali se ne sjeća što su razgovarali. Iza toga II-okrivljeni je rekao „tražite oružje“. Okrivljeni navodi, da je mine ostavio tu u hodniku i ušao u prostoriju desno. U prostoriju je došao i III-okrivljeni, a nije mu poznato gdje su se nalazili „Bosanac“ i II-okrivljeni. Iskazao je, da nije pretraživao ovu prostoriju, nego je to činio III-okrivljeni i III-okrivljeni je našao lovačku pušku i jedan zlatni lančić s privjeskom djeteline s četiri lista. Nakon što je našao pušku, on je to išao reći II-okrivljenom. Kad se III-okrivljeni Pošić vratio u ovu prostoriju začuli su se tupi prigušeni pucnjevi i to njih puno, to je bilo nalik kao lupkanje po drvetu. U tom momentu izašao je na hodnik i vidio kako je II-okrivljeni uzeo mine koje su odložene u hodniku i otišao s njima, a ne zna što je on radio s tim minama. Također ne zna gdje je u tom momentu bio III-okrivljeni, sam se nalazio u hodniku i nakon izvjesnog vremena su došli „Bosanac“ i II-okrivljeni i rekli „idemo, idemo!“ , te su vjerojatno sva četvorica iza toga napustili kuću. Ne može sa sigurnošću reći je li tko od njih trojice bilo što odnio iz kuće, a misli da je III-okrivljeni nosio lovačku pušku i svoje naoružanje, a II-okrivljeni i „Bosanac“ su nosili samo svoje naoružanje. Za sebe, okrivljenik navodi, da nije ništa nosio. Dok su bili u kući navodi da nije čuo nikakve vriske osoba, a u prostoriju iz koje su se čuli tupi pucnjevi nije ulazio, niti je dolazio u njezinu blizinu. Izašavši iz kuće sva četvorica su žurno krenuli lijevo od kuće prema automobilu koji je bio parkiran na oko 50-ak metara. Kad su došli do Komletinaca i do škole otišao je u spavaonicu, a ujutro se probudio u maskirnoj odori, a ne sjeća se da li se presvukao. Navodi, da mu nije poznato, je li netko od njih trojice podnio izvješće I-okrivljeniku, a oko svega ovoga on sam nije ništa govorio. Trećega dana ujutro iza ovog događaja, netko im je isplatio plaću i on i III-okrivljeni su napustili ovu postrojbu i otišli u Zagreb. Navodi da se sjeća, da je iza ovoga događaja prije nego je otišao za Zagreb, njegovom krevetu prišao „Bosanac“ stavljajući prst na usta i rekao, da ukoliko bude pričao bilo što, da će mu pregristi grkljan zubima, njemu i njegovoj obitelji. Ne sjeća se da je I-okrivljeni upućivao bilo kakve kritike zbog navodno ove neuspjele akcije i ne sjeća se da je iz džepa izvadio i dao po 100 DM njemu i III-okrivljeniku. Okrivljeni navodi, da se bojao I-okrivljenog i da ga se boji još i danas, a da mu je III-okrivljeni rekao, da je njega jedne godine, ne zna koje, u Zagrebu posjetio I-okrivljeni. Pri ispitivanju okrivljenika u PU Vukovarsko-srijemskoj, okrivljeniku su predložene preslike ratnih fotografija u vlasništvu III-okrivljenog, koje se odnose na ratnu postrojbu HOS-a u Komletincima kojom je zapovijedao I-okrivljenik, pa je okrivljenik na tim fotografijama prepoznao I-okrivljenog, II-okrivljenog, III-okrivljenog, V-okrivljenog, osobu po nadimku „Bosanac“ i sebe.

U zapisniku istražnog suca, sastavljenom dana 18. veljače 1992. godine (list 155-166), opisan je opći izgled mjesta događaja, tragovi pronađeni na mjestu događaja i mrtva tijela pronađena na mjestu događaja. U zapisniku o uviđaju navedeno je, između ostalog, da je u dnevnoj sobi u kući pronađeno 9 komada čahura

kalibra 7,65 mm, 3 komada zrna kalibra 7,62 mm deformirana, 9 komada čahura kalibra 7,62 mm, te također, da je na kuhinjskom stolu, na njegovom dijelu koji je okrenut prema dječjoj sobi, pronađeno 2 otvorene učeničke bilježnice.

Spomenute čahure dostavljene su Centru za kriminalistička vještačenja u Zagrebu, koji je u svom zapisniku o balističkom vještačenju (list 146-148) utvrdio, da svih 6 čahura imaju opće karakteristike mehaničkih tragova, identične općim karakteristikama mehaničkih tragova oružja kao i čahure probno ispaljene iz pištolja marke „CZ“, model „Škorpion“, kalibra 7,65 mm, što znači da je svih 6 dostavljenih čahura ispaljeno iz pištolja marke „CZ“, model „Škorpion“, kalibra 7,65 mm. Iz istog pištolja ispaljena je i jedna čahura naknadno dostavljena. Ove čahure komparirane su s 9 ranije dostavljenih čahura, pronađenih na mjestu događaja. Utvrđeno je da se 9 ranije dostavljenih čahura, pronađenih na mjestu događaja, razlikuju po individualnim karakteristikama od naknadno dostavljenih 6 čahura. Konstatira se da je provedenim ispitivanjem utvrđeno, da 6 dostavljenih čahura nije ispaljeno iz istog oružja, iz kojeg je ispaljeno 9 dostavljenih čahura, pronađenih na mjestu događaja. Također, zbog lošeg kvaliteta mehaničkih tragova mehanizma oružja prisutnih na jednoj dostavljenoj čahuri nije moguće dati decidirano mišljenje o toj čahuri, ali se ne isključuje mogućnost da je ta čahura ispaljena iz istog oružja kao i 9 ranije dostavljenih čahura, pronađenih na mjestu događaja.

Prilikom obavljanja očevida po istražnom sucu dana 18.02.1992. godine pronađeno je ukupno na mjestu događaja 17 čahura kalibra 7,62x39 mm, 5 zrna kalibra 7,62x39 mm, zrno kalibra 7,62x39 mm pronađeno je u tijelu Marka Olujića prilikom obdukcije, 9 čahura kalibra 7,65 mm i 6 zrna kalibra 7,65 mm, pa su te čahure i zrna dostavljeni na balističko vještačenje Centru za kriminalistička vještačenja MUP-a u Zagrebu. U svom nalazu i mišljenju (list 597-599) Centar za kriminalistička vještačenja utvrdio je, da svih 17 dostavljenih čahura kalibra 7,62x39 mm imaju identične individualne karakteristike mehaničkih tragova mehanizma oružja, što znači da je svih 17 dostavljenih čahura ispaljeno iz iste puške. Nadalje, individualne karakteristike mehaničkih tragova mehanizma oružja na dostavljenih 9 čahura u kalibru 7,65 mm su također identični. To znači da je 9 čahura u kalibru 7,65 mm ispaljeno iz istog pištolja. Nadalje je utvrđeno da je komparacijom dostavljenih čahura i zrna u kalibru 7,65 mm s čahurama i zrnima probno ispaljenim iz pištolja raznih modela i marki u kalibru 7,65 mm, koje posjeduje Centar za vještačenje, utvrđeno, da su dostavljene čahure i zrna u kalibru 7,65 mm ispaljene iz automatskog pištolja marke „Crvena zastava“, model „Škorpion“, kalibra 7,65 mm. Pregledana je i jedna naknadno dostavljena čahura kalibra 7,65 mm, za koju se također konstatira, da je ispaljena iz automatskog pištolja marke „CZ“, model „Škorpion“, kalibra 7,65 mm. Međutim, komparacijom s 9 ranije pregledanih čahura u kalibru 7,65 mm, utvrđeno je, da ta čahura nema identične individualne karakteristike mehaničkih tragova kao ostalih 9 čahura u kalibru 7,65 mm. Napominje se, da se na par mjesta na naknadno dostavljenoj čahuri, opažaju izražajni mehanički tragovi, nastali grubom mehaničkom obradom tih dijelova. Na osnovu toga se zaključuje da ta naknadno dostavljena čahura, kalibra 7,65 mm, nije ispaljena iz istog pištolja kao 9 ranije dostavljenih čahura istog kalibra, ali da postoji mogućnost, da je naknadnim brušenjem pojedinih dijelova mehanizma pištolja izvršena promjena individualnih karakteristika mehaničkih tragova mehanizma oružja.

Policijski djelatnici PU Županja – pirotehničari Mato Bertić i Josip Colarić sastavili su izvješće nakon obavljenog očevida dana 18.02.1992. godine (list 149). U tom izvješću navodi se, da je utvrđeno da su u četiri dijela kuće nađene četiri eksplozivne naprave, ručno improvizirane, tj. tri od TMMMA 1 i od po 3 paketa pod minama, težine 2,5 kg „Vitezit 20“, a u četvrtom dijelu kuće jedan paket od 2,5 kg „Vitezit 20“. U izvješću opisan je raspored gdje se svaka od eksplozivnih naprava nalazila i na koji način je bila povezana s detonirajućim i sporogorećim štapinom te detonirajućom kapislom. Također je utvrđeno, da su zapaljena dva sporogoruća štapina na eksplozivnim napravama, i to u dnevnom boravku i u spavaćoj sobi, a da su dva sporogoruća štapina ostala nezapaljena. Konstatirano je, da je naprave postavila osoba koja nije bila u potpunosti stručna tom poslu, jer je sporogorući štapin vezala na detonirajući, bez kapisle, a kapislu na kraju detonirajuće. Tako vezani štapini su postavljeni u eksplozivne naprave i uslijed zapaljenja nije moglo doći do eksplozije. Da su se ova četiri punjenja aktivirala došlo bi do velike materijalne štete, tj. srušile bi dobar dio kuće, a oštetile okolne kuće. Također su policijski djelatnici sačinili spisak upotrijebljenih sredstava (list 150).

Tijekom istrage istražni sudac obavio je očevid dana 19. rujna 2006. godine (list 363-364) na mjestu događaja u kući u Cerni, u ul. Braće Radića br.51A, koja je bila vlasništvo obitelji Radeta Olujića. U zapisniku o očevidu opisan je opći izgled mjesta očevida, te su detaljno opisani tragovi pronađeni na istočnom zidu i podu dnevne sobe, tragovi pronađeni na trosjedu u dnevnoj sobi, tragovi na podu od „lamel parketa“, kao i tragovi putanje projektila. Prilikom obavljanja očevida izvršeno je fotografiranje mjesta očevida i sačinjen je i situacijski plan.

Iz potvrde Ministarstva obrane Zagreb, Uprave za ljudske resurse, Uprave za obranu Vukovar, Ureda za obranu Vinkovci od 11. rujna 2006. godine (list 283) vidljivo je, da je I-okrivljeni Tomislav Madi sudjelovao u Domovinskom ratu u razdoblju od 28.08.1991. godine do 31.05.1994. godine, a u vrijeme počinjenja kaznenog djela da je pripadao Vojnoj pošti 2127. Iz potvrde istog ministarstva, također od 11. rujna 2006. godine (list 284) proizlazi da je II-okrivljeni Mario Jurić sudjelovao u Domovinskom ratu u razdoblju od 14.08.1991. godine do 25.09.1995. godine, a u vrijeme počinjenja kaznenog djela da je pripadao Vojnoj pošti 2153. Iz podataka Ministarstva obrane, Uprave za obranu Zagreb (list 135), vidljivo je, da je III-okr. Zoran Poštić, u vrijeme počinjenja djela bio pripadnik 160. brigade HV-a.

Tijekom istrage provedeno je prepoznavanje predmeta po oštećenici Stojanki Olujić (list 372), svjedokinji Katici Rebuš (list 370) i svjedoku Željku Rebušu (list 371). Oštećena Stojanka Olujić ukazala je na ogrlice, par naušnica i dva sata, izjavljujući da su to njen sin Rade Olujić i snaha Anica imali, ali se nije mogla sa sigurnošću izjasniti, da su određeni predmeti pripadali obitelji Olujić. Svjedokinja Katica Rebuš prepoznala je muški prsten, oduzet uz potvrdu o oduzimanju predmeta, broj 009074, izjavivši da je to prsten njezinog oca. Također je prepoznala par naušnica od žutog zlata s tri plava kamenčića, oduzete uz potvrdu o oduzimanju predmeta, broj 129918, te iskazala da su ovi predmeti, nakon smrti njezinih oca i majke, bili kod obitelji Olujić. Za naušnice je navela da je sigurna da su bile naušnice njezine majke, a za prsten, da je takav prsten imao njezin otac. Svjedok Željko Rebuš naveo je za muški sat, oduzet uz potvrdu o oduzimanju predmeta, broj 073363, da bi mogao pripadati njegovom pokojnom puncu Stipi, a par naušnica oduzetih uz istu

potvrdu, da bi mogle pripadati njegovoj pokojnoj punici. Za zlatni lančić oduzet uz potvrdu o oduzimanju predmeta, broj 099444, da bi mogao pripadati Anici.

Na fotografijama u fotografskom elaboratu (list 205-211) vidljivo je mjesto događaja u kući oštećene obitelji Olujić, mrtva tijela oštećenih članova obitelji Olujić, izgled razbacanih predmeta u spavaćoj sobi, protutenkovske mine, štapin protutenkovskih mina, te šibice, eksploziv „Vitezit“, iskopčana utičnica telefona u hodniku, pronađene čahure i zrna, oštećenja na zidu, te zrna pronađena u tijelu oštećenih Marka Olujića i Anice Olujić.

Na fotografijama u fotodokumentaciji očevida (list 432-471) vidljiv je opći izgled mjesta događaja, razbacane i ispreturane stvari u spavaćoj sobi, ispreturane stvari u dnevnom boravku, opći izgled novčanika na fotelji u dnevnom boravku, tragovi projektila na zidu, na trosjedu i na podu dnevne sobe.

U situacijskim planovima (list 437-448) prikazani su tlocrt mjesta događaja s položajem kuće u prostoru, tlocrt mjesta događaja s rasporedom prostorija unutar obiteljske kuće i pronađenim trgovima prije dinamičke faze očevida, tlocrt mjesta događaja s položajem pronađenih tragova kojih nema na skici sačinjenoj 18. veljače 1992. godine, a upisani su u zapisnik o očevidu, tlocrt mjesta događaja i bokocrt unutarnje plohe istočnog zida dnevnog boravka, na kojem su pronađeni tragovi projektila, tlocrt mjesta događaja s položajem pronađenih tragova na podu dnevnog boravka. Nadalje, prikazani su tragovi projektila na istočnom zidu dnevne sobe, na zadnjoj stranici trosjeda, na gornjoj stranici jastučića sjedišnjeg dijela trosjeda i na zadnjoj strani trosjeda s unutarnje i vanjske strane.

I-okr. Tomislav Madi, II-okr. Mario Jurić i V-okr. Mijo Starčević nisu dali svoju obranu, a obrane III-okr. Zorana Poštića i IV-okr. Davora Lazića nisu osnovane.

Tijekom istrage, na temelju medicinskog vještačenja, utvrđeno je da su svi oštećenici umrli nasilnom smrću uslijed višestrukih ozljeda zadobivenih od projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja, koji hici su ispaljeni u vrlo kratkom vremenskom intervalu. Da su oštećenici usmrćeni proizlazi i iz svjedočkih iskaza oštećene Stojanke Olujić, te svjedoka Marte Žulj, Kate Čipin, Vlade Jurišića, Nikole Karlušića, Ivana Čačića, Katice Rebuš, Željka Rebuša i Mate Boroza, a to proizlazi i iz fotografija u fotodokumentaciji očevida. Nesumnjivo je da su svi oštećenici bili civilne osobe, jer su ubijeni u svojoj kući, te se između ostalog radi o dvije ženske osobe, od kojih je jedna bila djevojka u dobi od 16 godina. Jedna od ubijenih osoba bio je dijete, u dobi od 13 godina.

Počinenje kaznenog djela naredio je I-okr. Tomislav Madi, kao pripadnik HV-a, odnosno zapovjednik satnije HOS-a, što proizlazi iz potvrde Ministarstva obrane, te iskaza svjedoka Ivana Čačića i svjedoka Mate Boroza, kao i navoda u svojim obranama III-okr. Zorana Poštića i IV-okr. Davora Lazića. Da su II-okr. Mario Jurić, III-okr. Zoran Poštić, IV-okr. Davor Lazić i V-okr. Mijo Starčević počinili kazneno djelo poduzimajući radnju izvršenja kaznenog djela, slijedi na temelju iskaza svjedoka Ivana Čačića, Zvonka Jurmana, Mate Boroza, te također iz obrana III-okr. Zorana Poštića i IV-okr. Davora Lazića. Iz ovih dokaza proizlazi zaključak, da su svi ovi okrivljenici nazočili zajedničkom sastanku u osnovnoj školi u

Komletincima, gdje su primili naredbu od I-okr. Tomislava Madi, pripremili se i naoružali za počinjenje kaznenog djela, te otišli u Cernu gdje su u kuću obitelji Olujić ušli II-okr. Mario Jurić, III-okr. Zoran Poštić, IV-okr. Davor Lazić i osoba po nadimku „Bosanac“ i ispalivši hice u oštećenike, usmrtili ih, a zatim su kuću pokušali minirati. V-okr. Mijo Starčević prevezao je okrivljenike svojim osobnim automobilom od Komletinaca do Cerne, skupa s naoružanjem i minama, pokazao im kuću u kojoj se oštećenici nalaze, sačekao okrivljenike sa stvarima i novcem, koji su iz kuće oduzeli, pa ih ponovno prevezao automobilom natrag u Komletince. Okrivljenici su pucali u oštećenike upravo oružjem koje su primili od I-okrivljenika i koje su imali kod sebe, a radilo se o vatrenom oružju kalibra 7,62x39 mm i kalibra 7,65 mm. Da su iz kuće odnešene stvari koje se navode u činjeničnom opisu kaznenog djela, proizlazi na temelju iskaza oštećene Stojanke Olujić, svjedoka Željka Rebuša i Katice Rebuš, a tako su svaki u svojoj obrani naveli i III-okr. Zoran Poštić i IV-okr. Davor Lazić. Svjedokinja Katica Rebuš prepoznala je naušnice od žutog zlata s tri plava kamenčića, koje su pripadale oštećenoj Anici Olujić, a iz kuće oštećenih odnešena je i puška i pištolj.

I-okrivljenik Tomislav Madi postupio je protivno odredbi čl.3. st.1. toč.a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, kojom se zabranjuje nasilje protiv života i tijela prema civilnim osobama, a osobito sve vrste ubojstava, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja. Odredbom čl.33. st.2. iste konvencije zabranjena je pljačka, a protivno kojoj odredbi je također postupio, kao što je postupio i protivno odredbi čl.4. st.2. toč.a) i g) Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II). Protivno ovim odredbama postupili su i II-okrivljeni-IV-okrivljeni, sudjelujući u počinjenju kaznenog djela svaki od njih na način opisan u izreci ove optužnice.

Na temelju svih provedenih dokaza i tako utvrđenih činjenica, slijedi zaključak da su svi okrivljenici postupali protivno naprijed označenim Ženevskim konvencijama, usmrtili oštećenike kao civilne osobe i time počinili kazneno djelo iz čl.120. st.1. OKZ RH, koje im se ovom optužnicom stavlja na teret.

Stoga je ova optužnica opravdana i na zakonu osnovana.

Prema svim okrivljenicima potrebno je produljiti pritvor. Naime, I-okr. Tomislav Madi naredio je II-okrivljenom-V-okrivljenom, kao supočiniteljima, da odu Cernu i pobiju četnike za koje on zna, iako je znao da se radi o civilnim osobama, a kuću da miniraju, u tu svrhu im predao oružje i odjeću u koju da se preobuku, pa je V-okr. Mijo Starčević preostale okrivljenike prevezao u blizinu kuće u Cerni, u ul. Braće Radića br.51A i na istu im pokazao, II-okrivljeni-IV-okrivljeni su ušli u kuću skupa s osobom po nadimku „Bosanac“ i iz vatrenog oružja ispalili više hitaca u Radomira Olujića, Anicu Olujić, mljt. Milenu Olujić i dijete Marka Olujića, uslijed kojih je svaki od oštećenika zadobio višestruke tjelesne ozljede, koje su dovele do njihovog smrtnog ishoda, potom otuđili imovinu koja se nalazila u kući, i to novac, zlatninu i oružje, koje su predali I-okr. Tomislavu Madi, te pokušali minama i eksplozivom uništiti kuću. Na taj način su I-okrivljeni, kao naredbodavac, a II-okrivljeni-V-okrivljeni, kao supočinitelji, ispoljili visok stupanj bezobzirnosti, bešćutnosti, upornosti, te visok stupanj kriminalne volje u počinjenju krivičnog djela s teškim posljedicama, usmrtivši četiri civilne osobe, od kojih jednu djevojku –

djevojčicu i dijete. Takvo kriminalno ponašanje okrivljenika u znatnoj mjeri nadilaze sadržaje kriminalnog ponašanja, koji se inače iznalaze kod počinjenja takvih kaznenih djela i predstavljaju posebno teške okolnosti pod kojima je kazneno djelo počinjeno.

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Vlatko Miljković

Prilog:

- 1) spis br.Kio-66/06.
(list 1-478)